

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/277/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2211203853
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2211203853.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, Bratislava, Mierová č. 19, proti žalovaným: 1/ P. F., nar. X. F. XXXX, adresa na doručovanie V., A. XXX/XX a 2/ D. F., rod. O., nar. XX. P. XXXX, trvalo bytom V., A. XXX/XX, žalovanej 2/ zastúpenej ako splnomocnencom žalovaným 1/, o určenie vlastníctva a iné, o odvolaniach žalovaných 1/ a 2/ proti uzneseniam Okresného súdu Dunajská Streda z 10. januára 2013 č. k. 10C/62/2011-153 (o prečíslovaní „-154“) a č. k. 10C/62/2011-391, z 3. júla 2013 č. k. 10C/62/2011-309 a z 21. februára 2014 č. k. 10C/62/2011-421 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa z 10. januára 2013 č. k. 10C/62/2011 - 153 **p o t v r d z u j e .**

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa z 3. júla 2013 č. k. 10C/62/2011 - 309 v časti nepriznania oslobodenia týkajúcej sa súdneho poplatku za návrh na zrušenie predbežného opatrenia **p o t v r d z u j e** a vo zvyšku ho **r u š í** a vec vracia súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa z 10. januára 2013 č. k. 10C/62/2011 - 391 **p o t v r d z u j e .**

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa z 21. februára 2014 č. k. 10C/62/2011 - 421 **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením z 10. januára 2013 č. k. 10C/62/2011-153 (ďalej len „prvé uznesenie“) súd prvého stupňa zamietol návrh žalovaných 1/ a 2/ na zrušenie predbežného opatrenia z 11. novembra 2012, ktorý bol doručený na súd prvého stupňa 15. novembra 2012 (inak návrh na zrušenie právoplatného predbežného opatrenia nariadeného na návrh žalobkyne uznesením súdu prvého stupňa dňa 17. marca 2011 pod č.k. 10C/62/2011-38 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 15. júna 2011 č. k. 10Co/99/2011-54, ktorým súd zakázal žalovaným 1/ a 2/ scudziť a vložiť ako nepeňažný vklad do obchodnej spoločnosti nehnuteľnosti ved. na LV č. XXXX v kat. území V. ako pozemky C KN parc. č. 23 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 668 m², parc. č. 24 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 351 m², parc. č. 25 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 461 m², parc. č. 26 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 246 m², parc. č. 27 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 446 m², parc. č. 28 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 248 m², parc. č. 29 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 489 m², parc. č. 30 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 260 m², parc. č. 31 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 507 m², parc. č. 32 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 266 m² a stavby rodinné domy súpisné číslo XXX na parc. č. 31, súpisné číslo XXX na parc. č. 27, súpisné číslo XXX na parc. č. 29, súpisné číslo XXX na parc. č. 23, súpisné číslo XXX na parc. č. 25 až do právoplatného skončenia súdneho sporu o určenie vlastníckeho práva nehnuteľnosti na Okresnom súde Dunajská Streda pod č. 10C 62/2011). Rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 74 ods. 1 a 2, § 75 ods. 1, 2, 3, 4, 6, 8 a 9, § 76 ods. 1, 3 a 4 a § 77 ods. 1 písm. a/, ods. 2 a 3 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a vecne predovšetkým názorom

o nepominutí dôvodov pre trvanie skôr nariadeného predbežného opatrenia, považujúc za nelogické vyvodzovať právny záver o zmene pomerov na strane žalobkyne zo samotnej skutočnosti, že došlo k zmenám v personálnom obsadení ministerstva. Ďalšie dôvody, o ktoré žalovaní opierali návrh na zrušenie predbežného opatrenia sa súdu prvého stupňa javili ako účelové a predovšetkým nepodopreté žiadnymi konkrétnymi listinnými či inými právne relevantnými dôkazmi. Mal za to, že je naďalej daná potreba dočasnej úpravy pomerov účastníkov až do právoplatného skončenia konania vo veci samej, nakoľko táto je daná nutnosťou zamedzenia takým prípadným úkonom žalovaných, v dôsledku ktorých by v prípade úspešnej žaloby nebolo možné vyznačenie nového stavu práv v katastri nehnuteľností.

Napadnutým uznesením z 3. júla 2013 č. k. 10C/62/2011-309 (ďalej len „druhé uznesenie“) súd prvého stupňa nepriznal žalovaným 1/ a 2/ oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 138 ods. 1 O. s. p., vecne názorom, že žalovanými predložené tlačivo (pre dokladovanie pomerov účastníka konania, ktorý navrhuje, aby mu bolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov) nebolo vyplnené riadne čo do výšky mesačných príjmov, a berúc zreteľ aj na množstvo nehnuteľností vo vlastníctve žalovaných a prihliadnuc aj na skutočnosť, že žalovaná 2/ je od marca 2013 opäť zamestnaná s príjmom v marci 2013 vo výške 1.607,04 eur (zisteným v konaní vedenom na súde prvého stupňa pod sp. zn. 9C/171/1996) mal súd prvého stupňa za to, že žalovaní 1/ a 2/ rozhodne nespĺňajú z hľadiska ich majetkových pomerov podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov. V závere poukázal na mimoriadny príjem žalovaných, a to s poukazom na rozhodnutie ESLP z 24. júla 2012, ktorým bola žalovaným priznaná suma 8.000 eur, ktorý príjem bolo podľa názoru súdu prvého stupňa taktiež potrebné zohľadniť pri posudzovaní sociálnych, majetkových pomerov účastníkov konania, ktorí žiadajú o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Napadnutým uznesením z 10. januára 2013 č. k. 10C/62/2011 - 391 (ďalej len „tretie uznesenie“) súd prvého stupňa uložil žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok za podaný návrh na zrušenie predbežného opatrenia v sume 33 eur do 3 dní. Svoje rozhodnutie odôvodnil iba právne odkazom na položku 1 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej len „ZoSP“).

Napadnutým opravným uznesením z 21. februára 2014 č. k. 10C/62/2011-421 (ďalej len „štvrté uznesenie“) súd prvého stupňa opravil úvodné časti 3 predchádzajúcich uvedených uznesení súdu prvého stupňa, všetky v časti označenia žalobkyne tak, že namiesto označenia „Slovenská republika, v zast. Ministerstvom hospodárstva SR“ opravil označenie žalobkyne na „Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo hospodárstva SR so sídlom Bratislava, Mierovej 19“ s tým, že ostatné časti uznesení ostávajú bez zmeny. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 21 ods. 4, § 164 a § 167 ods. 2 O. s. p., vecne len potrebou nahradenia nesprávneho označenia žalobkyne správnym.

Proti prvému uzneseniu podali včas odvolanie žalovaní 1/ a 2/ s návrhom na jeho zrušenie, zaobstaranie dôkazu - vyjadrenia a stanoviska súčasného ministra a znovurozhodnutie o ich návrhu. Dôvodili, že súd (jeho vyššie súdna úradníčka, ktorá vydala napadnuté uznesenie) nepochopil skutočnosť, že žalobu podal minister hospodárstva SR P. F., bez jeho súhlasu a podpisu by ministerstvo nezákonnú žalobu nemohlo podať, po voľbách je však ministerstvo riadené novým ministrom K. F., čo podľa žalovaných jednoznačne znamená, že k zmene pomerov na personálnom obsadení ministra skutočne došlo, preto bolo povinnosťou súdu vyžiadať si na základe návrhu na zrušenie predbežného opatrenia stanovisko terajšieho ministra k žalobe resp. k vedeniu sporu, ktorý začal podaním žaloby jeho predchodca, žalovaní vyjadrenie riaditeľky odboru správy majetku štátu nepovažovali za relevantné, mali za to, že osobnosť a skúsenosti súčasného ministra a jeho riadiace schopnosti dávajú predpoklad, že sa nedá dobehnúť ako to bolo (pravdepodobne) u ministra P. F. a nebude sa podieľať na organizovanom zločine a podvode svojich podriadených (z odboru správy majetku štátu) z ministerstva. Nakoľko si súd nezaobstaral relevantný dôkaz o zmene pomerov na základe personálnej zmeny priamo od ministra V. F., považujú žalovaní napadnuté uznesenia za predčasné a tým i nesprávne.

Žalobkyňa navrhla prvé uznesenie zjavne potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti, dôvody odvolania považovala za absurdné, nakoľko k podpisu žalobného návrhu z 10. marca 2011 došlo v súlade s § 21 ods. 1 písm. a/ v súvislosti s § 21 ods. 4 O. s. p., zmena na poste štatutárneho orgánu príslušného ministerstva nemá žiaden vplyv na postup súdu prvého stupňa pri vedení predmetného konania a ani žiaden právny predpis neukladá súdu povinnosť vyžadovať od novozvoleného štatutárneho orgánu akési vyjadrenie k predmetnému konaniu.

Proti druhému uzneseniu podali včas odvolanie žalovaní 1/ a 2/ s návrhom na jeho zmenu priznaním obom žalovaným oslobodenia od platenia súdnych poplatkov. Dôvodili, že napadnuté uznesenie je vernou kópiou (plagiátom) uznesenia súdu prvého stupňa z 12. júna 2012 č. k. 9C/381/2012-100, ďalej tým, že ich výdavky presahujú príjem, čo sa nezmení až do doby pokiaľ ich príjem z prenájmu nehnuteľností nebude zabezpečený a že súd nezohľadnil skutočnosť, že práve štát - orgány štátu spôsobili tento stav. Žalovaní nie sú objektívne schopní bez ďalšieho zadlžovania a ujmy platiť súdne poplatky a v takom prípade môže súd dospieť k záveru o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov len v prípade, že ide o svojvoľné či zrejme bezúspešné uplatňovanie práva, čo je potrebné náležite odôvodniť.

Proti tretiemu uzneseniu podali včas odvolanie žalovaní 1/ a 2/ s návrhom na jeho zrušenie. Dôvodili tým, že tretie uznesenie bolo vydané predčasne, keďže po jeho vydaní ale ešte pred jeho doručením žalovaným 1/ a 2/ podali žalovaní žiadosť o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, o ktorej nebolo doposiaľ právoplatne rozhodnuté, navrhli preto počkať na právoplatnosť rozhodnutia.

Proti štvrtému uzneseniu podali včas odvolania obaja žalovaní (každý zvlášť), obaja s návrhom na jeho zrušenie. Obaja dôvodili, že Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky nebolo aktívne legitimované na podanie žaloby, a to ani v mene Slovenskej republiky, ani vo svojom mene, Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky za Slovenskú republiku nekoná v rozsahu svojej pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi, ale koná nad ich rámec, čiže koná v rozpore so zákonom, vykonanie opravy na podnet odvolacieho súdu by bolo len optickým klamom a zavádzaním o skutočnosti. Zásadnú chybu, ktorej sa súd prvého stupňa dopustil (že považoval žalobu za žalobu bez väd), treba napraviť uznesením vydaným odvolacím súdom podľa § 103 O. s. p.

Žalobkyňa odvolací návrh k štvrtému uzneseniu nepodala.

Žalovaný 1/ sa vyjadril k odvolaniu žalovanej 2/ (ktoré bolo takmer totožné s jeho odvolaním) voči štvrtému uzneseniu tak, že bude v zmysle § 103 O. s. p. potrebné vydať nové opravné uznesenie, v ktorom sa bude konštatovať, že § 47c zákona č. 92/1991 Zb. neopravňuje Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky v zmysle § 21 ods. 4 O. s. p. konať za štát - Slovenskú republiku a preto je potrebné pre nedostatok podmienky konania podľa § 104 ods. 2 O. s. p. konanie zastaviť. Povinnosťou odvolacieho súdu je pochybenie - nesprávny úradný postup súdu prvého stupňa odstrániť.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v medziach odvolaní veci predostreté mu odvolaniami žalovaných 1/ a 2/ v celom rozsahu (keďže v takomto rozsahu boli aj príslušné rozhodnutia súdu prvého stupňa napadnuté) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania (nakoľko tu nešlo o žiaden zákonom ustanovený prípad potreby prejednávania takýchto vecí na pojednávaní odvolacieho súdu) a dospel k záveru, že 3 napadnuté uznesenia treba považovať za vecne správne a 1 z napadnutých uznesení iba za čiastočne vecne správne.

K prvému napadnutému uzneseniu:

Podľa § 72 ods. 2 O. s. p. predbežné opatrenie súd zruší, ak pominú dôvody, pre ktoré bolo nariadené.

O zrušení predbežného opatrenia sa rozhoduje len na návrh, na ktorý je procesne legitimovaný žalobca i žalovaný. Len vo veciach, v ktorých nie je potrebný návrh na nariadenie predbežného opatrenia, môže súd zrušiť toto opatrenie aj bez návrhu. Uznesenie o nariadení predbežného opatrenia je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť. Jeho účinky predbiehajú právoplatnosť, a preto ak vzniknú dôvody na zrušenie predbežného opatrenia, možno ho zrušiť bez ohľadu na to, či sa stalo alebo ešte nestalo právoplatným. Zákon neustanovuje, v akom rozsahu možno predbežné opatrenie zrušiť. Z povahy predbežného opatrenia vyplýva, že teoreticky možno uvažovať o zrušení predbežného opatrenia aj sčasti, za predpokladu, že len sčasti odpadli dôvody, pre ktoré bolo predbežné opatrenie nariadené.

Žalovaní 1/ a 2/ svoj návrh na zrušenie predbežného opatrenia zdôvodnili tým, že po voľbách je Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky riadené novým ministrom K. F., čo podľa žalovaných jednoznačne znamená, že k zmene pomerov na personálnom obsadení ministra skutočne došlo, preto

bolo povinnosťou súdu vyžiadať si na základe návrhu na zrušenie predbežného opatrenia stanovisko terajšieho ministra k žalobe resp. k vedeniu sporu, ktorý začal podaním žaloby jeho predchodca.

Takéto tvrdenie žalovaných však nemá oporu v zákone, zo žiadnych zákonných ustanovení nevyplýva, že by bol súd povinný v prípade zmeny na poste ministra, žiadať nového ministra príslušného ministerstva, ktoré v predmetnej veci koná za Slovenskú republiku o stanovisko k žalobe ani k vedeniu sporu, ktorý začal podaním žaloby jeho predchodca.

Odvolačný súd je toho názoru, že v predmetnej veci neexistoval obhájitelný dôvod pre zrušenie skôr nariadeného predbežného opatrenia (odvolačný súd nezistil, že by dôvody, ktoré boli pri nariadení predbežného opatrenia osvedčené, pri návrhu na zrušenie predbežného opatrenia už pominuli), návrh žalovaných na takýto postup preto nemal vecné opodstatnenie a odvolačný súd preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa (o zamietnutí návrhu žalovaných 1/ a 2/ na zrušenie predbežného opatrenia) podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

K druhému napadnutému uzneseniu:

Podľa § 138 ods. 1 O. s. p. na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení sa však nevracajú. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia v návrhu musia byť pomery účastníka dokladované a/ vyplneným tlačivom, ktorého vzor uverejní ministerstvo spravodlivosti na svojom webovom sídle, alebo b/ rozhodnutím o hmotnej núdzi podľa osobitných predpisov; podľa odseku 3 o priznaní oslobodenia od súdnych poplatkov predseda senátu alebo samosudca upovedomí ostatných účastníkov na najbližšom pojednávaní a podľa odseku 5 priznané oslobodenie súd kedykoľvek za konania odníme, prípadne i so spätnou účinnosťou, ak sa do právoplatného skončenia konania ukáže, že pomery účastníka oslobodenie neodôvodňujú, prípadne neodôvodňovali.

Z citovaného ustanovenia § 138 ods. 1 vety prvej O. s. p. celkom jednoznačne vyplýva existencia 2 zákonných podmienok pre úspech prípadného návrhu účastníka na priznanie mu oslobodenia od súdnych poplatkov a to 1. odôvodniteľnosť priznania oslobodenia pomermi účastníka a 2. nemožnosť kvalifikácie postupu účastníka v konaní ako svojvoľného alebo zrejme bezúspešného uplatňovania alebo bránenia práva (pričom obe tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne - teda súčasne).

Treba súhlasiť so súdom prvého stupňa v tom, že v rámci skúmania pomerov žiadateľa oslobodenia od súdnych poplatkov (čiže pri vyhodnocovaní existencie jednej z podmienok, od ktorých platné právo odvodzuje možnosť priznania oslobodenia) sa nemožno obmedzovať výlučne na príjem žiadateľa (či už zo zamestnania alebo iný príjem majúci takýto príjem nahrádzať) a možno tak skúmať aj situovanosť žiadateľa v širšom rozsahu. Rozhodujúce sú najmä osobné, rodinné a majetkové pomery, ktoré musí žiadajúci účastník vierohodným spôsobom preukázať. Významná je však aj povaha uplatňovaného nároku a výška súdneho poplatku v prejednávanej veci. Rozhodnutie súdu o žiadosti o priznanie oslobodenia musí zodpovedať tomu, aby sa účastníkovi len pre jeho majetkové alebo sociálne pomery neznemožnilo uplatňovať alebo brániť jeho právo. Platné právo však nestanovuje objektívne kritériá na posúdenie pomerov účastníkov.

Odvolačný súd má však za to, že súd prvého stupňa opomenul posúdiť pomery žalovaných práve v kontexte povahy nimi uplatňovaných nárokov a výšky súdneho poplatku. V čase rozhodovania súdu prvého stupňa napadnutým uznesením totiž prichádzala u žalovaných do úvahy poplatková povinnosť v súvislosti s ich návrhom na zrušenie predbežného opatrenia vo výške 33 eur, ale i s inými ich úkonmi v konaní (napr. odvolania voči rozhodnutiam súdu o návrhoch na nariadenie predbežného opatrenia, námietka zaujatosti, vzájomný návrh žalovaných). Súd prvého stupňa vydal síce tretie uznesenie už 10. januára 2013, avšak až dodatočne (po podaní žalovanými žiadostí o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov) ho písomne vyhotovil a doručil žalovaným. Prvým uznesením bol zamietnutý návrh žalovaných 1/ a 2/ na zrušenie predbežného opatrenia a týmto uznesením odvolacieho súdu bolo prvé uznesenie potvrdené a možno konštatovať, že už pri podaní návrhu na zrušenie predbežného opatrenia išlo o zjavne bezúspešné uplatňovanie - bránenia práva žalovanými, keďže už zo skutkových tvrdení žalovaných v takomto návrhu (teda bez potreby vykonávať dokazovanie) bolo nepochybné, že sa ich návrhu nemôže vyhovieť, a preto nebola splnená jedna zo zákonných podmienok pre úspech žalovaných

s ich návrhom na priznanie im oslobodenia od platenia súdnych poplatkov v časti týkajúcej sa súdneho poplatku za návrh na zrušenie predbežného opatrenia (podmienka nemožnosti kvalifikácie postupu účastníka v konaní ako svojvoľného alebo zrejme bezúspešného uplatňovania alebo bránenia práva), z ktorého dôvodu odvolací súd v takejto časti napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil, i keď ako vyplýva zhora z iných ako súdom prvého stupňa uvedených dôvodov.

V zostávajúcej časti, týkajúcej sa iných úkonov žalovaných v konaní podľa názoru odvolacieho súdu nešlo akceptovať všetky konkrétne závery prijaté súdom prvého stupňa (rozumej závery majúce presvedčiť o správnosti okresným súdom zvoleného, žalovanými však odmietaného rozhodnutia o ich neoslobodení od platenia súdnych poplatkov), keď podľa doterajšieho obsahu spisu neboli súdom prvého stupňa dôsledne analyzované podklady predložené žalovanými i získané súdom v súvislosti s ich žiadosťou o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, a preto odvolací súd nemohol posúdiť správnosť resp. nesprávnosť záverov súdu prvého stupňa o nesplnení napadnutým uznesením uvádzanej podmienky pre oslobodenie od platenia súdnych poplatkov (odôvodniteľnosť priznania oslobodenia pomermi účastníka). Súd prvého stupňa napríklad na viac ako 1 strane odôvodnenia podrobne uvádza nehnuteľnosti v spoluvlastníctve žalovaného 1/ a poukazuje na ich množstvo, avšak nie je zrejme akým spôsobom túto skutočnosť zohľadnil pri svojom rozhodovaní. Ďalej uvádza, že z inej veci, v ktorej tiež vystupujú žalovaní ako účastníci konania zistil, že žalovaná od marca 2013 pracuje a jej príjem je 1.607,04 eur (neuvádza či ide o čistý alebo hrubý mesačný príjem) a nie je zrejme ako túto skutočnosť vyhodnotil v súvislosti s tým, že aj dovtedy mala žalovaná 2/porovnateľný príjem - poberala dávku v nezamestnanosti 1.176,90 eur mesačne. Vytkol žalovaným nesprávne vyplnenie tlačiva, a to neuvedenie niektorých nehnuteľností a vklad na účet v januári 2013 v sume presahujúcej deklarovaný spoločný príjem navrhovateľov (správne žalovaných) a následne poukazuje aj na mimoriadny príjem žalovaných v období predchádzajúcom uvedenému vkladu a má za to, že je tento potrebné zohľadniť pri posudzovaní ich pomerov, a to bez toho, že by zvažil možnosť, že by táto suma za takmer rok mohla byť žalovanými už použitá na pokrytie ich potrieb, alebo môže odôvodňovať aj vyššie uvedený vklad.

Odvolací súd preto v zostávajúcej časti o napadnutom uznesení rozhodol podľa § 221 ods. 1 písm. f/ a aj h/ O. s. p. a tiež podľa odseku 2 rovnakého ustanovenia spôsobom uvedeným vo výroku tohto uznesenia.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak bude v ďalšom konaní sa riadiť názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O. s. p. viazaný a úmerne procesnej aktivite žalovaných nasledujúcej po oboznámení sa s týmto uznesením odvolacieho súdu zvoliť ďalší postup, v každom prípade však akékoľvek nové rozhodnutie bude potrebné odôvodniť v intenciách už uvedeného zhora.

K tretiemu napadnutému uzneseniu:

Podľa Položky 1 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ZoSP, z návrhu na začatie konania, ak nie je ustanovená osobitná sadzba, z návrhu na nariadenie alebo zrušenie predbežného opatrenia 33 eur.

Podľa § 2 ods. 3 ZoSP, ak vznikne viacerým poplatníkom podľa odseku 1 povinnosť zaplatiť poplatok spoločne, platia ho spoločne a nerozdielne.

Kým súd nerozhodne o žiadosti o oslobodenie od povinnosti platiť súdny poplatok, nemôže vyzvať účastníka na zaplatenie súdneho poplatku, ani vydať rozhodnutie ukladajúce povinnosť zaplatiť súdny poplatok, ani zastaviť konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku. Oslobodenie môže súd priznať aj len pre časť konania, alebo len na určité úkony, alebo len na časť súdneho poplatku.

Ako bolo už uvedené súd prvého stupňa vydal síce tretie uznesenie už 10. januára 2013, avšak až dodatočne (po podaní žalovanými žiadostí o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov a až po vydaní druhého uznesenia) ho písomne vyhotovil a doručil žalovaným.

Vzhľadom k rozhodnutiu odvolacieho súdu o druhom uznesení v časti týkajúcej sa súdneho poplatku za návrh na zrušenie predbežného opatrenia, neboli žalovaní oslobodení od platenia súdnych poplatkov za úkon - návrh na zrušenie predbežného opatrenia, odvolatelia iné odvolacie dôvody ako potrebu vyčakať na rozhodnutie o odvolaní voči ich neoslobodeniu od platenia súdnych poplatkov neuviedli a

preto odvolací súd tretie napadnuté uznesenie z dôvodu jeho vecnej správnosti podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil.

K štvrtému napadnutému uzneseniu:

Podľa § 167 ods. 1 O. s. p. ak zákon neustanovuje inak, rozhoduje súd uznesením. Uznesením sa rozhoduje najmä o podmienkach konania, o zastavení alebo prerušení konania, o odmietnutí návrhu na začatie konania, o zmene návrhu, o späťvzatí návrhu, o zmieri, o trovách konania, ako aj o veciach, ktoré sa týkajú vedenia konania. Podľa ods. 2 rovnakého ustanovenia ak nie je ďalej ustanovené inak, použijú sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

Podľa § 164 O. s. p. súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zjavné nesprávnosti. O návrhu na opravu súd rozhodne do 30 dní od jeho podania. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom. Pritom môže odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, kým opravné uznesenie nenadobudne právoplatnosť.

Podstatou úpravy z ust. § 164 O. s. p. je, že tam predpokladaným spôsobom, čiže vydaním opravného uznesenia k skoršiemu rozhodnutiu súdu sa zjednáva len oprava chýb v písaní a počítaní, ako aj iných zjavných nesprávností. Odhliadnuc od toho, že takýto postup je vyhradený len náprave menej závažných a často na prvý pohľad zjavných chýb či nesprávností; potom pre záver o možnosti takéhoto postupu nevyhnutným je ustálenie, že tu skutočne ide o chybu či nesprávnosť a že táto vznikla zavinením (spravidla neúmyselne ako dôsledok zníženia pozornosti pri vyhotovovaní pôvodného rozhodnutia) súdu. Musí teda ísť o celkom zjavne spoznatelné pochybenia (napr. z rozporu výroku a odôvodnenia, prípadne aj z iných súvislostí).

O taký prípad šlo i v predmetnej veci, nakoľko z obsahu žaloby i následných podaní žalobkyne jednoznačne vyplýva, že Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky pri podaní žaloby mienilo, čo i jasne vyjadrilo v žalobe i všetkých svojich následných podaniach, žalobu podať za štát (Slovenskú republiku) a nie vo vlastnom mene, a preto s poukazom na § 21 ods. 4 O. s. p. malo byť správne označenie žalobkyne vo všetkých rozhodnutiach súdov súladné s týmto ustanovením, čo sa však nestalo, avšak súd prvého stupňa to správne napravil vydaním opravného uznesenia, z ktorého dôvodu súd napadnuté opravné uznesenie ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil.

Otázka vecnej legitímácie žalobkyne s vydaním opravného uznesenia žiadnym spôsobom nesúvisela a nešlo ani o skúmanie podmienok konania podľa § 103 O. s. p., preto sa odvolací súd týmito námietkami odvolateľov nezaoberal.

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.